

TÜRKİYE COĞRAFYASININ YENİ DİLİ İNGİLİZCE Mİ OLACAK?

Yrd. Doç. Dr. Turgay CİN*

Sizi bilmem ama ben en çok diplomalı cahillerden korkarım. 1980 yılında İskeçe Türk Azınlık Lisesinden mezun olduktan sonra, Yunanistan yönetimleri tarafından, Yunan uyruklu Batı Trakya Türklerinin Üniversite öğrenimlerini Yunanistan'da yapmaları engellendiğinden¹, her Batı Trakyalı Müslüman Türk gibi, yüksek tahsilimi tamamlayabilmek için Türkiye'ye gelecektim. Yunanca pasaportları, diplomalarımızı ve diğer belgeleri Türkçe'ye tercüme ettirmek için Gümülcine'deki Türk Başkonsolosluğuna verdik. Adım Türkay'dır. Ancak, Yunanca'da "Ü" harfi bulunmadığı için, adım Yunanca resmi belgelerde "Turkay" olarak yazılmaktadır. Bir hafta sonra, Konsolosluktan resmi tercümelerimizi aldığımızda adımın; "Turgay" olduğunu gördüm. İstanbul Hukuk Fakültesinde öğrenimime başladığımda, aslında Türkçe biliyordum. Evde ve Yunanistan'daki Türklerle konuştuğumuz ana dilimiz Türkçe'ydi. Batı Trakya'daki Okullarımız Yunan makamları tarafından resmen tanınan azınlık okullarıdır. İlkokul, Ortaokul ve Lise'de derslerimizi öğrenme dilimiz hem Türkçe hem de Yunancadır. Aynen Türkiye'de Yabancı dilde (İngilizce, Fransızca ve Almanca) eğitim yapan okullara benzemektedir. Ancak hukuk dilini (terminolojisini) yine de anlayamıyordum. Çünkü hukukta, Arapça, Farsça etkisindeki Osmanlı Türkçe'si egemendi. Sözlüğe bakarak, kitapları okumaktaydım. Sözlükte; Türkay sözcüğünün karşısında "aydın Türk", Turgay sözcüğünün de karşısında "Orta Asya'da bir tarla kuşu, çayır kuşu" yazdığını gördüm! Aydın Türk, tarla, çayır kuşuna dönüşmüştü. Adımı babam vermişti. Babam 1938 doğumlu, ilkokul mezunu olup, İskeçe'ye 13 kilometre uzaklıktaki dağlık, taşlık, ormanlık Derekolu'nun Emirli köyünde rençperlik ve

---

*Ege Üniversitesi İİB. Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü, Devletler Hukuku Anabilim Dalı Öğretim Üyesi.

¹Türkiye'deki Üniversitelerden mezun olan Yunan uyruklu Batı Trakya Müslüman Türklerinin diplomaları Yunanistan tarafından tanınmayarak, denklikleri tanınsa dahi İskeçe, Gümülcine ve Dedeoğaç'taki Yunanlı yerel yönetimler ve meslek örgütlerine kayıt olamadıkları, çalışma izni verilmediği için Batı Trakya Türkleri Türkiye'den Yunanistan'a dönmemektedir. Yunanistan da bu şekilde Batı Trakya bölgesindeki Müslüman Türk nüfusunu azaltmakta başka bir deyişle Yunan usulü ulusal (etnik) temizlik yapmaktaydı.

özellikle de tütüncülük yapmaktaydı². İşte babamın “aydın Türkü, tarla kuşu oluvermişti.” O günden beri diplomalı cahillerden korkarım.

Türkçe, Türkiye sınırları dışında da yaşayan geniş bir nüfus tarafından konuşulmaktadır. Çok eskilerden beri, Ural Altay, Orta Asya, Balkanlar ve zamanımızda da Avrupa, Amerika ve Avustralya’da da Türkler yaşadığı için çok geniş bir coğrafyada, hatırı sayılır bir nüfus tarafından konuşulmaktadır. UNESCO’nun yaptığı bir araştırmaya göre Türkçe dünya’da en çok konuşulan diller arasında beşinci sırada yer almaktadır. Bu nedenle olacak ki, uzaya gönderilen uzay gemisinde Türkçe’ye de yer verilmiştir.

Ancak, Türkiye’de, Türkçe gittikçe eskiden olduğu gibi, yine yabancı sözcüklerin istilâsına uğramakta ve ikinci plâna atılmaktadır. Eskiden Arapça ve Farsça’nın istilâsına uğrayan Türkçe’imiz, bugün Fransızca, Almanca ve özellikle de İngilizce etkisine girmektedir. Başka bir deyişle Osmanlı dönemindeki Arapça ve Farsça’nın yerini bugün Cumhuriyet döneminde Fransızca, Almanca ve özellikle de İngilizce almaktadır. Bunun da kılıfı; “Türkçe bilim dili değildir” olmaktadır. Bu doğru olsa bile Türkçe’nin yerine İngilizce dilinin ikâme edilmesi ne kadar doğrudur? Eğitim, öğretim dilinin Türkiye’de Almanca, Fransızca ve özellikle İngilizce’ye dönüştürülmesi, aynı Yunanistan’ın Batı Trakya bölgesindeki azınlık okulları gibi olması doğru mudur?

Diğer taraftan, “Türkçe bilim dili değildir ve yakın bir gelecekte de bilim dili olacağına benzememektedir.” Diye görüşlerini ortaya koyanlar ve devletin Eski Yüksek Öğretim Kurumu Başkanı, bırakın bu sözlerinden dolayı görevinden alınmayı ikinci dönem yine o zamanki Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından Yüksek Öğretim Kurumu Başkanlığına atanması da bir o kadar düşündürücüdür. Kamuoyunda cılız bir biçimde bu durum başka bir deyişle hem *Kemal Gürüz*’ün sözleri, hem³ de Cumhurbaşkanı tarafından yeniden YÖK başkanlığına atanmasına tepki gösterilmiş ve eleştirilmiştir.

Ahlâk sözcüğü Arapça’dan dilimize geçmiş olup, bireylerin uymak zorunda oldukları davranışlar, eylemler, kurallar ve huy anlamlarına gelir.⁴ Bugün ahlâk sözcüğü yerine “etik” sözcüğü kullanılmaktadır. Etik teriminin sözcük kökeni (kökenbilgisi, etimolojisi) Yunanca ἦθος (ithos) sözcüğünden

---

²Eski Türkiye (Osmanlı) döneminden beri İskeçe’nin tütünleri bütün dünya’da çok ünlüdür. Hatta İstanbul’a Türk Padişahına, İskeçe’den tütün giderdi.

³Bkz. ÜNLÜ, Ö.: “Türkçe Ne İşe Yarar?” 21 Eylül 1996 tarihli Türkiye Gazetesi.

⁴EYUBOĞLU, İ. Z.: Türk dilinin etimoloji Sözlüğü, Sosyal Yayınları, 2. Basım, İstanbul 1991, “ahlâk” maddesi s. 15. ; Türkçe Sözlük, Milliyet Yayınları, İstanbul 1985, “ahlâk” maddesi s. 11.

gelmektedir. Yunanca'daki ithos sözcüğünün Türkçe'deki karşılığı ahlâktır.⁵ Arapça kökenli bir sözcük, yabancı olduğu için bırakılıp onun yerine Türk kökenli olmayan, Yunanca etik sözcüğünün kullanılması nasıl bir öz Türkçecilik anlayışıdır? Bu durumu belki Arap “düşmanlığı”, Batı “hayranlığı” ile açıklayabiliriz. Ancak Atatürk'ün amacının ve hedefinin bu olmadığını da biliyoruz. Ahlâk sözcüğünün anlamını Balkanlardaki, Orta Asya'daki bütün soydaşlarımız bilir. Oysa “etik” sözcüğünü yukarıda saydığımız bölgelerdeki insanlarımız anlamazlar ve bilmezler. Galiba kendi bindiğimiz dalı kesiyoruz. Özellikle Arap kökenli sözcükleri dilimizden atıp, onların yerine öz Türkçe terimler bulacağımız yerde, batıdan sözcükler alıp, ithal edip öz Türkçe diye ulusumuzun kullanımına sunmak, doğru bir yöntem mi?

Yüce Atatürk, Farsça ve Arapça yerine Türkçe konuşulmasını önerdi. Çünkü Osmanlı döneminde taşrada ulusumuz Türkçe konuşurken, İstanbul'da ve Osmanlı Devletinin diğer yerlerindeki “mürekkep yalamış”, o zamanın aydınları (entelektüelleri) konuşmalarında ve yazışmalarında Farsça ve Arapça sözcükleri tercih ediyorlardı. Osmanlı döneminde Türkçe, Arapça ve Farsça dillerinin etkisinde kaldı. Bu duruma Atatürk, dur dedi. Bugünkü aydınlar, mürekkep yalamışlar Arapça ve Farsça'nın yerine Fransızca, Almanca ve özellikle de İngilizce'yi ikame etmektedirler. İşte bu kanımızca çok yanlıştır. Türkçe yazarken ve konuşurken Türkçe yazıp, konuşulmalıdır. İngilizce yazarken ve konuşulurken de İngilizce yazıp konuşulmalıdır. Türkçe yazıp konuşurken, Türkçe bilim dili değildir. Dolayısıyla o bilimin teknik terimlerini (terminolojisini), kavramlarını olduğu gibi, yabancı dilde olduğu gibi kullanmak, Türkçe'ye çevirmeden, Türkçe karşılığını bulmadan, Türkçe bir kavram üretmeden özellikle Türkçe'ye yeni sözcükler kazandırmamak doğru bir yöntem değildir. Bazı bilim adamları özellikle yabancı terimleri tercih ediyorlar ve bu şekilde Türkçe'nin işlenmesini ve gelişmesini de engelliyorlar. Ardından da “Türkçe bilim dili değildir” diyorlar.

Burada sözü Türk Dil Kurumuna da getirmekte fayda görüyorum. Türk Dil Kurumu Türkçe sözcük üretiyor. Aslında ilk zamanlarda Türk Dil Kurumu çok işlevsel bir görev yapmıştır, katkı sunmuştur, sunmaya da devam etmektedir. Ancak bugün artık bilim adamları, edebiyatçılar alanları ile ilgili konularda üretirken, Türkçe'ye de terimler kazandırmalıdır. İngilizce veya

---

⁵ **DİMİTRİADU (ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ), M.:** Λεξικόν Ελληνο-Τουρκικόν, Τουρκο-Ελληνικόν (Leksikon Elino-Turkikon, Turko-Elinikon: Sözlük Yunanca'dan Türkçe'ye, Türkçe'den Yunanca'ya) Κακουλίδη (Kakulidi) Yayınları, 2. Basım, İstanbul 1984, “ἴθος (ithos)” maddesi s. 65.

diğer dillerdeki terimleri olduğu gibi Türkçe'ye intikal ettirmemeliler, Türkçe karşılıklarını bularak, tercüme ederek ve bu bilinçle hareket etmelidirler.

Söz Türk Dil Kurumuna gelmişken, şu tespitimi sizinle paylaşmak istiyorum: Türk Dil Kurumu yayınlarından olan Türkçe Sözlüğün Ankara 1959 yılı 3. Basımının “marangoz” sözcüğünün karşısında aynen şunlar yazılı: “*marangoz is. İt. Dolap, masa gibi tahta işleri yapan zanaatçı*”. Yine Türk Dil Kurumu tarafından 1981 yılında 6. Baskısı yapılan sözlükte, “marangoz” sözcüğünün İtalyanca kökenli olduğu yazmaktadır. Ancak, 1988 yılında basımı yapılmış olan sözlüğün “marangoz” maddesinde aynen şunlar yazıyor: “*marangoz is. Yun. Maraggus Ağaç işleriyle uğraşan ve ağaçtan çeşitli eşya yapan usta*”. 1998 yılında 9. Baskısı yapılan iki ciltlik Türk Dil Kurumunun Türkçe Sözlüğünün II. Cildinde de “marangoz” teriminin Yunanca olduğu yazılmaktadır.

Sonuç olarak, Türk Dil Kurumunun 1959 ve 1981 yıllarında basılan sözlüklerinde, “marangoz” sözcüğü İtalyanca olarak, yine aynı kurumun 1988 ve 1998 yıllarında yayınlanan sözlüklerinde “marangoz” sözcüğünün Yunanca olduğu yazmaktadır. Acaba doğrusu hangisi? Aslında, doğru olarak, yeni tarihli sözlükler kabul edilmelidir. “Çünkü eskisine göre elde veriler ve kaynaklar daha çoktur.”⁶

İsmet Zeki Eyuboğlu'nun Türk Dilinin Etimolojisi Sözlüğünün 1991 yılı 2. Basımının “marangoz” sözcüğünün karşısında; “MARANGOZ, itl. marangone (marangoz, dalgıç, karabatak)den marangoz (ağaç işleri yapan kimse)” diye yazmaktadır. Sonuç olarak, söz konusu sözlükte “marangoz” sözcüğünün kökeni İtalyan olarak gösterilmektedir.

1988 ve 1998 tarihli Türk Dil Kurumu sözlüklerinde, “marangoz” sözcüğü için Yunanca'dır dendiğine göre, Yunanca sözlükler de incelenmelidir. Yunanca sözlüklerde, “marangoz” teriminin Venedik'çe (İtalyanca) kökenli olduğu yazılmaktadır.⁷ Türk Dil Kurumu sözlüklerinde başka terimlerle ilgili olarak da böyle hatalar var. “Yunanca sözlüklerin “yabancı sözcük” dediği sözcüklere,

---

⁶Ayrıca bkz. Batı Trakya (Yunanistan'da) aylık olarak yayınlanan Şafak (Kültür ve Sanat) Dergisi, Mayıs 1996, Yıl: 7, Sayı: 58, s.3.

⁷Bkz. Sinhronon Leksikon tis Ellinikis Glosis (Çağdaş Yunan Dili Sözlüğü) Atina 1961, maragos terimi için “yabancı sözcük” diye yazıyor.; **SAKELARIU, Har.:** Neo Leksiko Dimotikis (Yeni Halk Sözlüğü) Atina 1983, maragos "Ven." Sözcüğün kaynağı Venedikçe'dir.; **TEYOPULOS-FİTRAKİS.:** Eliniko Leksiko (Yunanca Sözlük), Eleftherotipia Gazetesi tarafından hazırlanmıştır, Atina 1993, maragos “ortaçağ son dönem Ven.” sözcüğün kaynağı Venedik'çe olarak gösterilmektedir.; Mikroneoelliniko Leksiko (Küçük Yeni Yunanca Sözlük), Pattaki Yayınları, 2. Baskı, Atina 2000, “maragos” terimi Venedikçe olduğu yazmaktadır.

Türkçe olan bazı sözlükler Yunanca demişlerdir.”⁸ Bu durumun nedenini, kaynağını sadece basit bir “Yunan hayranlığına” indirgemek acaba ne kadar doğru olur?

Hastanelerde hekimler, hasta yakınlarına bilgi verirken “hastanız ex oldu” diyorlar, “öldü” sözcüğü yerine. Hekimin tavsiye ettiği ilâcı alıyorsunuz, ilâcın kullanma kılavuzunu (prospektüsünü) okuyorsunuz, sözcüklerin çoğu Lâtince kökenli olduğu için hiçbir şey anlamıyorsunuz. Böylece ilâç kullanma kılavuzu amacına ulaşmıyor. Ama ilâcı pazarlayan firma yasal zorunluluğunu yerine getirmiş oluyor. Aslında firma yetkilileri vicdanen rahat olmamalıdır. Ancak onlar da, tıpçılar gibi işin kolayına kaçıyorlar “tıpta terminoloji” böyle diyorlar.

Kentlerdeki dükkân tabelaları hep yabancı kültürlere ait sözcüklerle dolu. Kültür yozlaşması, kendisine ve kendi kültürüne saygısızlık örnekleriyle dolu. Oysa Belediyelerin bu konuda yasal düzenleme yaparak, Türkçe ve Türk kültürü dışındaki sözcüklerin dükkân tabelalarına yazılmalarını engellemeli, yasaklamalı. Aslında iyi bir eğitim ve öğretimle bu yasal düzenlemelere de gerek kalmayabilir. Eğitim konusu çok önemli olduğu için daha sonra değinilecektir.

Türkiye’de cinsel organların Türkçelerini söylemek, kabalıkla eşdeğerdedir. Ancak, Lâtince veya İngilizcelerini söylerseniz kabalıktan kurtulursunuz! Türkçe konuşmak adına “kabalığı” tercih eder ve Türkçe konuşurum. Çünkü, Lâtince ve İngilizce sözcüklerin kaba olmaması mantığını anlayamıyorum. Bir şey kaba veya müstehcense her dilde kaba ve müstehcendir. Ancak kanımızca bu durum Türkleri, Türkçe konuşmaktan alıkoymaya yaramaktadır. Türkçe yabancı dil ve özellikle de İngilizce egemenliğine girmektedir. Böylece taşradaki insan ile mürekkep yalamışlar arasında iletişim kopar, taşrada yaşayan Türk insanı kendi kültürüyle haşır neşir olurken, kendi kültürüne sahip çıkarken eğitilmiş Türk insanı yabancı kültürün etkisinde kalarak kendisine yabancılaşır. Hatta eğitim dili okullarda İngilizce olduğu için, zaman içersinde “İngiliz gibi düşünen” ve kendi insanına, halkına, milletine yabancılaşan bir “Türk insanı” ortaya çıkmaktadır. Türk gençlerinde, Türklük şuuru, bilincinin kural olarak az geliştiği, kendilerini tam anlamıyla vatandaş ve Türk dahi hissedememeleri, gelecekte umutlu olamamaları, köklerine yabancı kaynaklarla beyinlerinin beslenmelerinin sonucu kafa karışıklığı, aidiyet ve kimlik sorunlarının ortaya çıkardığı bir aşağılık kompleksi ve kendilerine güvensizlikleri ortaya çıkmaktadır. Bakın, Türkiye’de kamuya

---

⁸Şafak Dergisi, Mayıs 1996, Yıl:7, Sayı: 58, s. 3.

açık olan yerlerde özellikle hali vakti yerinde olanların –hem beyin ve hem de cep fakiri olmayanların- gittiği yerlerde Türk musikisi dinleyemezsiniz! Özellikle bir kısım televizyon kanallarında ve radyolarda Türk halk müziği dinleyemezsiniz, Türk halk müziği çalgılarını (sazı, davul zurnayı⁹) göremezsiniz, işitemezsiniz. Türk sevgisi, Türkiye (vatan) sevgisi, vatan toprağını, sınırlarını savunmak ve korumak, Türkiye dışındaki soydaşları (Türkleri) dile getirmek, onlara sahip çıkmak “duygusallık” olarak değerlendirilmektedir, algılanmaktadır. Yunanistan’ın Batı Trakya bölgesinden Türkiye’ye gelmiş bir Türk olarak, zaman zaman Türkiye’deki, Türk bayrağı altında yaşayan Türkleri, Türkiye (vatan) sevgisi ve Türk ulusal bilincine sahip çıkmaya davet etme durumunda kalmak üzücüdür. Çünkü normal olarak, benim Yunanistan’dan Türkiye’ye, Türkiye (vatan) sevgisinden, Türk sevgisinden ve şuurundan yoksun olarak gelip, Türkiye’deki Türkler tarafından benim gibi bütün diğer Batı Trakya Türklerinin “Türkleştirmesi” gerekmez mi? Oysa bunun tam tersini yaşamak ve Türk olduğum halde bana “Yunan, Yunanlı” denilmesi, hatta Bulgaristan’dan gelen Müslüman Türklerle “Bulgar” denilmesi çok acı bir gerçektir! Batı Trakya Müslüman Türkleri ve Bulgaristan Müslüman Türkleri (kısaca bütün Balkan Müslüman Türkleri¹⁰) Türk oldukları için, Türk yurdu olan Türkiye’ye geliyorlar. Türkiye’de, artık İngilizce –Türkçe dışında- müzik dinlemek moda halini almıştır ve yabancı dil bilmeyenler de lisanını bilmedikleri ve anlamadıkları müziği dinlemek, moda uymak zorunda hissediyorlar kendilerini. Temmuz 2001’de İzmir Şirinyer’de bir ayakkabıcı dükkânının vitrininde bir çift ayakkabı beğendik. Eşimle içeriye girdik. Fiyatta anlaştık. Ancak dükkânda Yunanca müzik çalmaktaydı. Dükkândaki genç arkadaşa, neden Yunanca müzik dinlediğini, Yunanlı olup olmadığını sordum. Türk olduğunu söyledi. Ayakkabının fiyatı cazip olduğu halde ben bu ayakkabıyı almayacağım, çünkü Yunanlı olmadığım halde Yunanca müzik dinliyorsun... diyerek dükkândan çıktım. Bakınız gittiğiniz her yerde, özellikle de lüks yerlerde Türkçe müzik (Türk musikisi) dinleyemezsiniz! Yunanistan’dan, Türkiye’ye geldiğim 1980 yılından beri Türkiye’de kural olarak, yabancı müzik ve özellikle de İngilizce dinlendiğini görmekteyim. Oysa Atatürk’ün hedefi bu değildi.¹¹ Turistik yerlerde Yabancılara da kendi müzikleri

---

⁹Oysa, davul ve zurnayı Yunan radyo ve televizyonlarında dahi dinleyebilir ve görebilirsiniz!

¹⁰Eğer Balkan Türkleri Müslüman olmasalardı veya Müslümanlıklarını yitirmiş olsalardı, bugün, Balkanlarda kendilerini Türk olarak tanımlayan hiçbir kimseye rastlayamayacaktık. Evet ben de Dedeğac’ın Kumçiftliği’ndeki Gagavuz Ortodoks Hıristiyan Türklerden olsaydım, Yunanistan’da kalıp, Yunanlılaşmış olacaktım. Türkiye’ye gelmeyecektim. Çünkü biz de Batı Trakya’da büyük bir hata olarak, onları yani Gagavuzları; Ortodoks Hıristiyan oldukları için Rum = Yunanlı olarak biliyorduk. İşte burada, kimliği korumada İslâm dininin önemi ortaya çıkmaktadır.

¹¹Ekrem Akurgal, 20 Aralık 1954’te Ankara Üniversitesi Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesindeki

dinletilmektedir. Onlara Türkçe ve Türk kültüründen güzel şeyler dinletmek ve tanıtmak daha iyi olmaz mı? Kendi dillerinde onlara konuşabilmek yarışına girilmektedir. Oysa onların dilini bilsek de onlara Türkçe konuşarak, birkaç Türkçe sözcük öğrenmelerine yardımcı olsak daha iyi olmaz mı? Yabancılara Türk musikisi dinletebilsek, kendi müzikleri yerine, onlar için de iyi olacak çünkü farklı bir kültürü, Türk musikisini tanımış olacaklar, belki sevecekler hatta kasetleri satın alacaklardır¹². Yunanistan'da kural olarak, her yerde kendilerine ait olan, Yunan müziği dinlenmektedir. Kural olarak Almanya'da da Almanca müzik dinlenmektedir.

Yunanistan'da bir çok bölgede hâlâ tapular bile Osmanlı döneminden kalma olup, şimdi artık Avrupa Birliği üyesi Yunanistan bunları değiştiriyor ve tapu kadastro işlemlerini yapıyor. İskeçe, 1990'lı yıllarda pilot bölge olarak kabul edildi ve tapu kadastro işlemleri tamamlandı. Yunan yönetimi o zaman Türklerin kullandığı yer isimlerini Türkçe olarak yazdırmalarına karşı çıkmadı. Ancak 2003-2004 yıllarında Yunan yönetimi tapu kadastro çalışmalarını, işlemlerini Gümölcine'de yaparken bölgedeki yer isimlerinin Türkçe olarak yazılmasına izin vermemektedir. Bir örnek verelim; bir tarlanız var adı da "Alan Yeri Tarlası", bu tarlayı Yunanlı memur kaydederken "Aloni" diye Yunanlılaştırarak yazıyor. İtiraz mı dediniz? İtiraz ederseniz işlemlerinizi yapılmıyor, tarlanız sizin adınıza tapu kütüğüne kayda geçirilmiyor! Kayda geçirilmediği için de sizin söz konusu yeriniz, tarlanız otomatik olarak Yunan Devletinin mülkiyetine geçmiş oluyor. Yargıya mı dediniz? Avukata gittiniz. Avukat tarlanızın değerinde bir masraftan bahsediyor. Mahkemelerde sürünme ve sıkıntılar da cabası. Sözün özü; tarlayı kaybetmemek için, sizin "Alan Yeri Tarlasının" adı Yunanca "Aloni" olarak kayda geçiriliyor. İş bilen kılıç kuşananın demiş atalarımız. 17/21 Eylül 1926 tarihinde General G. Kondili Askeri Cunta hükümeti tarafından çıkartılan yasa gereği, Makedonya, Batı

---

konferansında aynen şunları söyler: "1931 yılında birkaç gün için Yalova'ya gitmişim. Bir akşam geç vakit kaplıcanın yakınındaki çınarların altında oturuyorduk. Bir aralık etraf kaynaştı ve 'Gazi alaturka plâkları istiyor' dediler. Bu benim üzerimde çok büyük tesir bıraktı. Avrupa musikisini memleketine örnek gösteren Atatürk kendi şahsı için alaturka musikiye ihtiyaç duyuyordu. Çünkü o kafası ile bu memleketin çok sesli musikiyi kabul etmesini lüzumlu gördüğü halde kendisi zaman zaman alaturka musikiye ihtiyaç gösteriyordu..." Bkz. **AKURGAL, E.:** "Tarih İlmî ve Atatürk", TÜBA Bülteni Günce, Sayı: 29, Nisan 2004, s. 4, 5.

¹²1982-1983 yılından beri tanıdığım, Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesinden sınıf arkadaşım Cafer Yeşildağ'a ait Selçuk'taki Pınar Otelde Fransız turistlere akşam yemeğinde resepsiyondaki arkadaşlar, Fransızca müzik dinletiyorlardı. Bu durumu görünce, resepsiyondaki arkadaşlardan bizim Türk halk müziğinden bir kaset çalmalarını rica ettim. Yemekten kalkıp resepsiyona gelen Fransızlar bu çalan musikiyi beğendiklerini ve bu türde musiki kaseti satın almak istediklerini söylüyorlardı. Bakın, memleket hem döviz kazanacaktı hem de kültürümüzü başkaları, ötekileri de tanıyacaktı.

Trakya ve bütün Yunanistan'daki yer isimleri (mahalle, köy, kasaba, kent, dağ, tepe dere, nehir, göl ve diğerleri)nin Yunancaları tespit edildi. Herkes, söz konusu yer isimlerinin Yunancalarını kullanmak zorundadır.

Bulgaristan'da isim değiştirme olaylarını biliyoruz. Bulgaristan'daki Türklerin Bulgar okullarında Bulgarca eğitim görmeleri sonunda, Bulgaristan'daki Türk gençlerinin aralarında Bulgarca konuşmaya başlayıp, isimlerini de aralarında Bulgar isimleri ile değiştirmelerinden sonra, bu fiili durumu Jifkof yönetimi resmileştirmek istedi ve Türklerin isimlerini değiştirme kararı aldı. Bu duruma tepki çoğunlukla yaşlılardan geldi. Hatta, Bulgaristan'daki Müslüman Türk gençlerinin çoğu Türkiye'ye ana ve babalarının zorlamasıyla geldiler. Jifkof yönetimi acele etmemiş olsaydı. Zaten Bulgaristan'daki Müslüman Türk gençleri kendi aralarında Slavca konuşarak, isimlerini de değiştirmiş oldukları için kendiliğinden zaman içerisinde Slavlaşacaklardı. Bugün Bulgaristan'daki Müslüman Türk çocukları yine Bulgar okullarına gidiyorlar ve isterlerse, seçimlik ders olarak geceleri Türkçe öğrenebiliyorlar. Bulgaristan'daki genç Türk çocukları ana ve babalarından, Radyo ve özellikle Türk Televizyonlarından Türkçe öğrenip, Türkçelerini geliştirebilmektedirler. Bu durum Makedonya, Kosova, Batı Trakya Müslüman Türkleri için de geçerlidir.

Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesinde 150.000 Müslüman Türk yaşamaktadır. İskeçe ve Gümülcine'deki bu 150.000 Batı Trakya Müslüman Türkün sadece 2 Ortaokul ve 2 Liseleri vardır. Durum böyle olunca, Müslüman Türk çocuklarının çoğu Yunan okullarına gitmek zorunda kalmaktadır. Yunan okullarına giden Müslüman Türk öğrencilerin çoğu aralarında Yunanca konuşup, birbirlerine Yunan isimleri takmaktadırlar.

Batı Trakya'daki Türk köylerinde İkinci Dünya Savaşının sonuna kadar okullarda sadece ve tamamen eğitim ve öğretim dili olarak Türkçe kullanılırdı. Ancak İkinci Dünya Savaşının ardından Yunanistan'da yaşanan iç savaştan sonra, özellikle 1950'li yıllarda, Yunanlı subaylar köylere giderek, her köyde ikişer veya üçer gün kalarak, Yunan dilini öğretiyorlardı ve böylece Yunanca eğitim dili olarak Batı Trakya'daki Müslüman Türk okullarına, seyyar Yunanlı öğretmenlerle girmiş oldu.

Oysa Yunanlıların iddialarına göre, Batı Trakya'daki Müslüman Türk okullarında Türkçe eğitim dili olarak 1930 yılına kadar sürdü ve 1930 yılından itibaren zorunlu eğitim dili olarak, Türkçe'nin yanında Yunanca da devreye

girdi.¹³ Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesinde eskiden ağırlıklı olarak Türkçe olan eğitim dili, bugün artık yarı yarıya Türkçe ve Yunanca oldu. Yine bugün Batı Trakya'daki Müslüman Türk Azınlık okullarında Türkçe olarak okutulan derslerden, Müslüman Türk öğrenciler, bitirme sınavlarında Yunanca'dan (Yunan dilinde) sınava girmektedirler.

Yunan okullarına devam eden Batı Trakyalı Müslüman Türk çocukları artık aralarında iletişim dili olarak, Yunanca'yı tercih etmektedirler. Aynen bir zamanlar Bulgaristan'daki Müslüman Türk gençlerin yaptığı hatayı yapmaya başladılar. Bu da kısa bir gelecekte Batı Trakya Müslüman Türklerinin Türkçe konuşamamaları, konuşamayacakları anlamına gelmektedir.

Türkiye'de eğitim dili özellikle ve kural olarak Türkçe'dir. Ancak, kanımızca Türkiye'deki yabancı dilde ve özellikle İngilizce dilinde eğitim yapan bazı okullar (İlköğretim, Lise, Üniversite, Yüksek Lisans, Doktora) Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesindeki Müslüman Türk Azınlık Okulları ile İstanbul'daki Rum Azınlık Okullarına benzemektedir. Çünkü söz konusu bu azınlık okullarında da bilgiler öğrencilere Türkçe ve Yunanca olarak verilmektedir.

Yabancı diller öğrenmenin çok büyük faydaları vardır. Ancak yabancı dili öğrenmek başka bir şeydir, kişinin bilgiyi, bilimi ve teknik konuları öğrenirken, hâlâ öğrenmeye çalıştığı, tam vakıf olmadığı yabancı bir dilde öğrenmesi başka bir şeydir. Çünkü öğrenci, kendisine öğretilmeye çalışılan bilginin ve bilimin inceliklerini tam olarak kavrayamayacaklardır. Yarım bilgi ve bilim, yarım da o yabancı (İngilizce) dili öğrenecektir. Sonuç olarak, bilginin, bilimin öğretilmesi ve eğitimi Türkçe başka bir deyişle kişinin kendi ana dilinde yapılması tercih edilmelidir. Öğretmen Türk, öğrenciler de Türk, matematik, fizik, kimya ve diğer dersleri öğretme dili bir üçüncü lisanda ve adı üzerinde yabancı bir dilde “öğretecek ve öğrenecekler(!)”.

---

¹³Batı Trakya'da, mevcut 86 adet Türk İlkokulu, 1920'den 1930'a kadar 305 adete yükseldi. Bu 305 adet Türk okulunda bütün dersler 1930 yılına kadar tamamen Türkçe okutulmaktaydı ve Batı Trakya'da Yunanca lisanı henüz Türk okullarında zorunlu eğitim dili olarak kabul edilmemişti. Bkz. **ΕΛΙΑΜΕΡ(ΕΛΙΑΜΕΠ):** Η Ελληνο-τουρκικές σχέσεις (İ Ellino-turkikes shesis: Yunan-Türk İlişkileri), Gnosi Yayınları, Atina 1988, s. 23.; **ÇİÇELİKİ, (ΤΣΙΤΣΕΛΙΚΗ) K.:** Το διεθνές και ευρωπαϊκό καθεστώς των γλωσσικών δικαιωμάτων των μειονοτικών και η ελληνική έννομη τάξη (To diethnes ke evropayiko kathestos prostasias ton glosikon dikeomaton ton mionotiton ke i Elliniki ennomi taksi: Uluslararası ve Avrupa Düzeninde ve Yunan Mevzuatlarında Azınlıkların Dil Haklarının Korunması), Ant. Sakkula Yayınları, Atina –Gümülçine 1996, s. 280.; **CİN, T.:** Yunanistan'daki Müslüman Türk Azınlığının Din ve Vicdan Özgürlüğü (Başmüftülük ve Müftülükler Sorunu), Seçkin Yayınları, Ankara 2003. s. 221.

Türkçe’de çok sayıda İngilizce terim vardır. Kanımızca, ortaokul, lise, Üniversite’de Türkçe’nin yanında, İngilizce’nin de eğitim dili olarak kabul edilmesi zamanla Türkiye’de İngilizce’nin ikinci resmi dil veya tek resmi dil olmasının âdeta alt yapısının hazırlıklarıdır. Bu noktada, Türkiye coğrafyasında yaşanan tarihe, geçmişe de bakmamızda fayda var.

İ.Ö. 221 – 168 yıllarında Roma Devleti Akdeniz’de büyük bir güç olmuştur. Romalılar egemenlikleri altına aldıkları devletlerin yaşam tarzını öğrenmeye başlamışlar ve en fazla Yunanlılardan (Greklerden) etkilenmişlerdir. İ.Ö. 2. ve 3. asırda Grek öğretmenler Romalı zengin ailelerin çocuklarına Grek dilini büyük “paralar” karşılığında öğretmeğe başlamışlardır. İ.Ö. 2. ve 3. asrın sonlarına doğru artık Grekçe konuşmak moda ve aydınların dili olmuştur. Roma İmparatorluğunda ekonomik gücü yerinde olan bir Romalının toplum tarafından takdir görebilmesi için Grekçe konuşması ve çocuklarının da Grek öğretmeni veya kölesi bulunması gerekmektedir. Daha sonraları bu moda ve Romalıların Grekçe (Yunanca, Helen dili) sevdaları yüzünden 7. Yüzyılın başlarından itibaren Doğu Roma İmparatorluğunun resmi dili Grekçe (Yunanca) olmuş ve Yunan İmparatorluğuna dönüşmüştür. Daha sonraları da bu İmparatorluk “Bizans İmparatorluğu” olarak anılmaya başlanmıştır.¹⁴

Osmanlı döneminde, tam olarak, 1865 yılında *Yorgos Zarifis*¹⁵ Bursa’ya gidiyor. Bursa’da iki kilise ve iki cemaat vardır. “Ancak hiçbir Yunanlı (Ortodoks Hıristiyan) dilini (Yunanca) konuşmamaktadır.” Bu durum *Yorgo Zarifi*’si isyan ettirir! Bursa’ya hemen bir kız mektebi ile bir erkek mektebi yaptırır. “Beş yıl sonra Bursa’ya yine geleceğim. Eğer çocuklarınız Yunanca öğrenirse, bir ortaokul da yaptıracağım” der. Bu okullar sayesinde, bütün Bursalılar Yunanca öğrenirler. *Yorgos Zarifis* kısa bir süre sonra öldüğü için, bir daha Bursa’ya gidemez.¹⁶ Sonuç olarak, Osmanlı döneminde Rum-Yunan kimliğini; ibadet dili Yunanca olan Kilise ve Yunan dilinde eğitim ve öğretim yapan, Yunan Okulları ayakta tutmuştur.

Türkiye coğrafyası çok önemli bir kavşakta, köprüde bulunmaktadır. Türkiye coğrafyasına sahip olan bir ulus aklını kullanırsa, kendi kültürüne önem verirse, iyi ittifaklar kurarsa dünyanın en güçlü devleti olarak tarihte yerini

---

¹⁴**KALOKERİNU, K(ΚΑΛΟΚΕΡΙΝΟΥ, Κ.):** Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή 146 π.Χ.- 1453 μ.Χ.(İstoria Romayiki ke Vizantini : Roma ve Bizans Tarihi 146 İ.Ö- 1453 İ.S.) Atina 1978, s. 13, 222.

¹⁵Osmanlı Devletinin başkenti İstanbul’da Bankerlik yapan bir Rum’dur.

¹⁶**ZARİFİS, G (ΖΑΡΙΦΗΣ, Α. Γ.):** Οι αναμνήσεις μου, ένας κόσμος που έφυγε (İ anamnisis mu, enas kosmos pu efiğe : Anılarım, Giden Bir Dünya, İstanbul 1800-1920), Trohalia Yayınları, Atina 2002, s. 72

alabilir ve yok olmaktan kurtulur. Roma İmparatorluğu, Bizans İmparatorluğu ve en son olarak da Türkler, Türkiye coğrafyasına sahip olunca, Osmanlı İmparatorluğunu kurdular. Eğer Türkiye coğrafyasında yaşayan millet kendi diline, kendi kültürüne, kendi köklerine, geleneklerine sahip çıkmazsa -çünkü köksüz ağaç kurur- aklını kullanamazsa, iyi ittifaklar kuramazsa o millet tarihten silinip gider. Kanımızca tarihten ders çıkararak, Türkiye coğrafyasında yaşayan insanlarımızın akıllarını kullanarak, kendi dillerine, kültürlerine sahip çıkıp, iyi ittifaklar kurup, başka dilleri ve kültürleri de tanıyarak, bilerek,” önce can sonra canan” diyerek, önce mahalli olarak, mahalli kültüründen feyiz ve güç alarak¹⁷, sonra evrensel kültürde yerini alıp, evrensel, çağdaş, medeni kültürün gelişmesine katkıda bulunabilir. Hiç kimse kendi kültürünü reddederek, köklerini kurutarak, dünya kültürüne katkıda bulunamaz ve kendisi olamadığı gibi, kimlik bunalımına da düşer. Mürekkep yalamışlarımız, aydınlarımız, entelektüellerimiz taklitçilik, tercümanlık ve fotokopicilik yaparak, kendi halkından uzaklaşarak, koparak, yabancı gözlüklerle olaylara bakarak, Arapça ve Farsça'nın yerine İngilizce, Fransızca ve Almanca'yı ikame ederek, hemşerim Yüce Atatürk'ün bize emanet ettiği Türkiye Cumhuriyetimizi ayakta tutamayız. Aynen Osmanlı Devletini Arapça, Farsça konuşan mürekkep yalamışların yıktığı gibi, biz de Cumhuriyetimizi yıkarız ve temel niteliklerini ortadan kaldırırız. Unutmayalım ki, Türkiye dışındaki Türklerin gözü ve kulağı Türkiye Cumhuriyetindedir. Türkiye'deki nefes alıp verme ne kadar güçlü olursa, Batı Trakya'daki Müslüman Türklerin ve bütün Balkanlardaki Türklerin nefes alıp vermesi de o kadar güçlü olur. Sadece Balkanlarda mı? Bütün dünyada!

Türkiye'nin bugün ekonomik ve siyasi (dış ve iç siyaset) olarak başarısızlığının nedeni Fakültelerin yabancı dil öğreten kurs haline dönüştürülmesidir. Fakültelerin asıl görevi bilim üretmektir ve ürettikleri, ortaya koydukları bu bilimi (ilim ve irfanı) öğretmek, önce ülke vatandaşlarını sonra da yabancıları, bütün dünya insanlarını cehaletten, yobazlıktan –beyin ve cep fakirliğinden- kurtarmak, evrensel kültüre katkıda bulunmaktır. Kanımızca, yabancı dil öğrenmek isteyen genç, Üniversitenin Yabancı Diller Yüksek Okulunda sadece İngilizce de değil, diğer dilleri de zorunlu seçmeli ders olarak öğrenebilme fırsatı verilmelidir.

Türkiye'ye Haziran 1980'de geldim. 1981 yılının Mart ayından itibaren İstanbul Çevizlibağ'daki Atatürk Öğrenci Yurdunda kalmaya başlamıştım.

---

¹⁷Bir ayağı Doğuda, bir ayağı Batıda bulunan Türk insanının, bu iki kültürü iyi tanıyan Türk insanın, dünya evrensel kültürüne bu harmandan (sentezden) hareket ederek ve üreterek, evrensel kültüre katkıda bulunabilir... yoksa taklitçilikten, fotokopicilikten kurtulamaz!

Yurttaki arkadaşlarla sohbet ederken, mehter müziğini sevdiğimi söylemek gibi bir “gaflette” bulundum. Çok büyük bir olumsuz tepkiyle karşılaştım. Mehter müziğinin “gericilik, faşist”likle eş değerde olduğunu öğrendim. Faşist ve gerici olmadığım için de, mehter müziğini dinlememeye karar verdim! 1986 yılında Georg Schreiber’in Milliyet yayınlarından “Edirne’den Viyana kapılarına Kadar Türklerden Kalan” adlı kitabı okudum. Edirne ile Viyana arasında bulunan İskeçe’de doğduğumdan ve yaşamakta olduğumdan kitabı, daha büyük bir heyecanla okudum. Kitabın son sayfalarına, tam olarak 308, 309. sayfalarını okurken okuduklarıma inanmadım.¹⁸ Çünkü Batılılar, bizim mehter takımını temel alarak ve esinlenerek askeri bandoyu kuruyorlar. Biz Türkler de bugün mehter takımını bırakarak, Batıdan bandoyu ordumuzun askeri bando takımı olarak benimsiyoruz.

Kanımızca, Türklerin başkalarına benzeme isteği, önce entegre olma sonra da asimile olma, kendi köklerinden kültürlerinden kopma, kendilerine yabancılaşma özellikleri vardır.¹⁹ Bu duruma en iyi örnek Ortodoks Hıristiyan

---

¹⁸“... yeniçeriler, Avrupa’nın askeri müziğini de büyük ölçüde etkilemişlerdir. Onların mehteri, yalnızca savaşlarda saldırı sırasında askere eşlik etmekle kalmamış, ayrıca elçilik heyetleriyle birlikte Viyana’ya da gelmiş, her gittiği yerde çok güçlü etkiler uyandırmıştır. Avrupa orduları kuşkusuz işaret verici enstrümanları ve savaşa girilirken bunları çalmayı biliyorlardı; bu amaçla piyadede trampet ve düdük, süvaride davul ve trompet veya obua vardı, ama çeşitli enstrümanların bir araya gelmesinden oluşan bir mızıkta takımı kullanmış değillerdi. Türklerin mehter takımını model olarak alıp bunu kendi ordusunda ilk kez uygulayan Polonya Kralı Jan Sobieski oldu. 1741’de Trenck (Franz Trenck 1711- 49, Avusturya İmparatorluk ordusunda piyade albayı bir barondur.) pandur birliğini, vahşi gürültülü bir mızıkta takımıyla yürüttü; bu takımda Türk müziği temposuyla Türk enstrümanları çalınıyordu, yani çingiraklı değnekler, çoban kavalları, zurnalar ve dümbelekler vardı. Kısa süre sonra bunlara triyangel (üç köşe oluşturacak şekilde bükülmüş maden bir çubuktur, berrak tınısı olan vurmali bir çalgıdır.) ile tefler ve özellikle etkileyici olan ziller katıldı. Türklerden hiç kuşkusuz daha önceleri de bazı enstrümanlar ganimet olarak ele geçirilmiş ve durumlar elverdikçe çalgıcılardan da tutsak düşenler olmuş ve bunlar galipler için bu enstrümanları çalmak zorunda kalmışlardı. Türk müziğinin büyük bir moda halinde yayılmasının öncülüğünü ise, pandurlarıyla Trenck yapmıştı. Öteki Avusturya alayları elbette ondan geri kalmak istemediler. Bunları Prusyalılar ve Ruslar izledi, sonunda bütün Avrupa bunu benimsedi. Bugün hâlâ askeri bando takımları meydanlarda konser veriyorsa, bunu şimdi artık unutulmuş pandurlar ve yeniçerilerden örnek almış olmalarından ötürü yapmaktadırlar.” **SCHREIBER, G.:** (Türkçe Çeviri: Esat Mermi) Edirne’den Viyana Kapılarına Kadar Türklerden Kalan..., Milliyet Yayınları, İstanbul 1982, s. 308, 309.

¹⁹Kural olarak her Türk evinde (Batı Trakya’da Türklerinde de) bir misafir odası vardır. Orada ancak misafir gelince oturulur. Misafir gelince, normal koşullarda yenilmeyen yemekler ve içecekler yenilir, içilir. Bu yabancıya veya misafire verilen bir önem ve değerdir. Bu durumu Üniversite bitirmiş, Hukuk, Tıp gibi önemli sayılabilecek Fakültelerden mezun olmuş iş hayatına atılmış kimselerde de gözlemlemek mümkündür. Salonda “kitaplar ve kitaplık” yerine, salondaki “gümüşlükte” sergilenen “çanak, çömlekler” den, misafirler için ayrılmış yaldızlı tabaklar, bardaklar, bıçak, kaşıklar çıkarılmaktadır. Bu da yabancıya misafire verilen değeri, “misafirperverliği” ortaya koymaktadır. Yabancıya verilen değer, önem, biz Türklerin eski ve

Bulgarlardır. Bulgarlar aslen Türktür. Ancak bugün Bulgarlar Türklüklerinden vazgeçmiş ve Slavlaşmışlardır. Çok büyük bir dönüşüm (transformasyon) yaşamışlardır ve Bulgaristan'daki Müslüman Türkleri de yeniden 1980'li yıllarda resmen Slavlaştırmaya kalkışmışlardır. Slavlaştırmayı başka bir deyişle kendilerine benzetmeyi başaramayınca da 1989 yılında zorunlu göçe tabii tutmuşlardır. Buna karşılık, Yunanlıların ise en önemli özellikleri ötekilerini (Arnavut, Bulgar, Makedon, Ulah, Karakaçan, Gagavuz Türklerini) kendine benzetmeleri, Yunanlılaştırmalarıdır. Ayrıca başka uluslara ait olan kültürleri de alıp, Yunanlılara ait kültürlermiş gibi başkalarına tanıtmaları, pazarlamaları, "rebetikoyu" başka bir deyişle "zeybekikoyu" (zeybek'i), "dolmades'i" (dolmayı), "papuçaki'yi" (musakayı), "imambayildi'yi" (imambayıldıyı), "caciki'yi" (cacığı) Türkçe isimleriyle Yunan kültürünün, medeniyetinin ürünleri olarak, pazarlamaları, tanıtmaları ve bu konuda başarılı olmaları, hatta Türkiye'deki Türkleri de bu konuda kandırmaları düşündürücü değil mi? Yunanistan'ın bilinen milli çalgısı "buzuki" Türkçe'deki "bozuk" sözcüğünden gelmektedir. Ancak Yunanlılar "bozu"ğu alıp kendilerine mal ederek, kendi etlerine, kemiklerine büründürerek bütün dünyaya milli çalgıları olarak tanıtmışlardır. "Buzuki" hiç tartışmasız bir Türk çalgısıdır.²⁰

Türkiye'de yaşanan yanlışlardan örnekler vererek sözlerime son vermek istiyorum. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde 1994 yılında yabancı dilden sınava girecektim ve yabancı dilim; Türkçe olarak kabul edildi. Oysa bu durum 1923 Lozan Barış Andlaşmasına da aykırıydı. Çünkü Batı Trakya Türklerinin Yunanistan'da Yabancı dili Yunanca'dır. Ana dilleri de Türkçe'dir.

27 Ağustos 1996 tarihinde Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Kamu Hukuku Anabilim Dalında Yüksek Lisansımı bitirdiğimde bana verilen belgenin aynı sayfasının yarısında Türkçe, diğer yarısında da İngilizce yazdığını gördüğümde, Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesindeki Türk

---

güzel bir geleneğidir. Ancak ölçüyü kaçırmamak gerekir. Kanımızca misafir de benim normal koşullarda yemek yediğim tabak ve kaşıklardan yemeli ve salonumda "gümüslük" yerine kütüphanem, beynimi besleyebileceğim kitaplarım bulunmalı... midemi beslemek için gösterdiğim ihtimamı beynim için de göstermeliyim... dengeyi sağlamalıyım. Bugün ileri olarak kabul ettiğimiz memleketlerin beyinlerini çalıştıran ve işlerini de beyinleri ile yaptıkları, kul, köle, taklitçi olmadıkları, disiplinli, ilkeli çalışkan, onurlu, şuurlu ve özgür insanlar olduklarını görürüz.

²⁰Bozuk: Türk halk musikisinde bir çalgı türüdür. Uzun saplı, tanbura ve bağlama tipli Anadolu çalgılarının orta boydaki bir türüne Güney Batı Anadolu'nun bazı bölgelerinde ve Kayseri ilinin köylerinde bozuk adı verilir. Makamdan makama geçişte, düzeninde değişiklik yapıldığı için bu adla anılmaktadır. Yunanistan'da buzuki adlı tipi pek yaygındır. Bkz. Meydan – Larousse Ansiklopedisi s. 540.

Azınlık Okullarında bir zamanlar verilen, babamın 10.06.1951 tarihinde İskeçe Türk Azınlık İlkokulundan aldığı tasdikname gözlerimin önüne geldi. Çünkü Batı Trakya Türkleri 1923 Lozan Barış Andlaşması hükümleri gereği, Yunanistan'da azınlık durumundaydı. Yunanistan'daki resmi azınlık okullarının verdiği tasdikname ve diplomaların hem Yunanca hem de Türkçe yazılması normal olabilirdi. Ancak bir istiklâl mücadelesi verilerek, kan dökülerek, şehit olunarak, ülkemizden kovulanların dilini, gönüllü müstemleke zihniyeti ile, mazereti ne olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti Devlet Üniversitesinin resmi belgesinde Türkçe'nin yanında yer alması, Atatürk'ün bağımsızlık ve egemenlik anlayışı ile ne kadar bağdaşır?

Türkiye'de ikâmet eden Batı Trakya Türklerine, Türkiye Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü'nün ecnebilere mahsus İkâmet Tezkerelerinde; "Tâbiyeti ve milliyeti (Mezhebi): Yunan" yazmaktaydı. Bu durum daha sonra şu şekilde düzeltildi; "Uyruğu: (Origin): Yunan", 2000'li yıllarda "Uyruğu: (Origin): Yunanistan" olarak yeniden düzeltildi. Görüldüğü gibi Türkiye Cumhuriyeti Batı Trakya Türklerinin Türk kimliğini kendi resmi belgelerinde dahi tanınamaktadır.²¹ Bu durum, Batı Trakya Türkleri için büyük bir acıdır!

Sonuç olarak, dilde ırkçılık yapılmamalı, aşırı ayrımcılığa (ifrada) varan ölçsüz bir ayrımcılık dilimizi cılızlaştırır. Dilimiz bugün bilim dili değilse, bilimde geri kaldığımız, Türkçe'mizi işlemediğimiz, işin kolayına kaçtığımız ve hazırcı olduğumuz içindir.

Kanımızca, uluslaştırma ya da ulusal kimlik birliğinin sağlanmasında okul, ordu (kışla), cami ve siyasi katılımın ortak veya kolektif kimliğin oluşmasında ortak dilin önemi çok büyüktür. Ortak bir dilde (Türkçe), ortak bir eğitimin, hem ulusa bağlılığı, hem de yurttaşlar arasındaki bütünleşmeyi sağlayacağı bir gerçektir. Türkiye'de, bazı eğitim kurumları tarafından eğitim dilinin İngilizce olarak kabul edilmesi; yurttaşlar arasındaki bütünleşmeyi, ulusal (milli) birliği, bilinci, şuurunu, ulusa bağlılığı ortadan kaldırmaktadır. Hangi dilde eğitim görürseniz, bilgi kaynaklarınız hangi dilde ise ve hangi dilde konuşursanız, o dilde düşünürsünüz. Kısaca olaylara da o gözlükle bakarsınız. Osmanlı döneminde yaşanan hatadan, yani medresede yalnız Arapça'nın eğitim dili olması neticesinde, Atatürk'ün sayesinde Araplaşmaktan kurtulduk. Bugün,

---

²¹Bu konuda geniş bilgi için bkz. <http://bornova.ege.edu.tr/~cin> adresindeki "Batı Trakya Türklerinin Türkiye'de Acil Çözüm Bekleyen En Önemli Sorunları" ile "Yunanistan'ın Batı Trakya Bölgesindeki Azınlık Türk Mü? Müslüman Mı?" başlıklı makaleler.

Türkiye’de İngilizce eğitim dili olarak %50 seviyelerine yükselmiştir. Kanımızca tehlike çanları çalmaktadır.

Bunun nedenini Yunanistan’dan ve Bulgaristan’dan da örnekler vererek açıklamaya çalıştık. Özellikle, Fakültelerin görevi yabancı dil öğretmek değildir. Fakültelerin görevi BİLİM ÜRETMEKTİR... ve Ürettikleri bu bilimi öğrencilerin ve halkının (milletinin) hizmetine sunmaktır. Öğrenciler Yabancı dillerini, Yabancı dil kurslarında ve Üniversitelerin Yabancı Diller Yüksek Okullarında öğrenebilirler ve sadece İngilizce de öğrenmemeleri gerekir.²² Çünkü bir dil bir insan demektir. Bir kimse ne kadar çok yabancı lisan bilirse o kadar bilgili, bakış açısı, ufku geniş ve açık olacaktır.

Kısaca ve öz olarak, Türkiye’de eğitim dili Türkçe olmalı ve herkes yabancı lisanslar öğrenmeli, sadece İngilizce ile dahi yetinmemelidir. Yunanistan’da eğitim dili Türkçe’dir. Sadece Yunan Üniversitelerinin Yüksek Lisans ve Doktora programlarında yabancı uyruklu öğrenciler için yabancı dilde ve özellikle İngilizce eğitim dili olarak kullanılmaktadır. Yunan vatandaşı Yunan uyruklu İngilizce eğitim yapan bu programlara kabul edilmemektedir.²³

Dil bir iletişim ve kültür aracıdır. Kaliteli bir iletişim için dilimizi ve diğer dilleri iyi öğrenmek, medeniyetleri öğrenmeyi ve medeni olmayı da beraberinde getirir. Seyahat ederek, diller öğrenerek, yabancı devletlerin televizyonlarını izleyerek, yabancı devletlerin gazetelerini, bilimsel eserlerini

---

²²Türkiye’de komşu devletlerin dillerini bilen yeteri kadar bilim adamı veya tercüman bulunmamaktadır. Türkiye’ye uluslararası ziyaretler yapıldığında (Yunanistan, Bulgaristan, Arnavutluk) komşu devletler kendi çevirmenlerini getirmektedirler. Çünkü her devlette Türkçe konuşan tercüman var. Ama Türkiye’de o dilleri konuşan çevirmenler yoktur.

²³Yunanistan’da, İlkokul IV. Sınıfından, Lise III. Sınıfa kadar zorunlu olarak İngilizce lisansı öğretilmektedir. Ancak 2003 yılında yapılan bir yeni düzenleme ile artık İngilizce İlkokul III. Sınıftan itibaren zorunlu olarak öğretilecektir. Yunanistan’da ortaokul’da iki zorunlu yabancı dil; İngilizce ile Fransızca veya İngilizce ile Almanca öğretilmektedir. Ayrıca, Liselerde de seçimsel ikinci bir yabancı dil öğretilmektedir. Esasen, Yunanistan’da yabancı dil, normal okul dışındaki özel kurslarda öğrenilmektedir. Yunanistan’ın başkenti Atina’da, İlkokul V. ve VI. Sınıfa gide 450 öğrencileri arasında yapılan bir kamuoyu araştırmasına göre, öğrencilerin %93’ü yabancı dil özel kurslarına gittiği ve aynı şekilde, Yunanistan’ın Batı Trakya bölgesindeki okullarda öğrenim gören 1.185 öğrenci ile yapılan ve “Bridges” dergisinde yayınlanan bir araştırmaya göre de, ki bu bölge sadece Yunanistan’ın değil, Avrupa Birliği’nin de en yoksul, en geri kalmış bölgesi ve taşradır. Buradaki öğrencilerin %69’u birinci yabancı dil için ve %14’ü de ikinci yabancı dili öğrenebilmek için özel kurslara gitmektedir. Yunanistan’daki ailelerin, tek bir çocukları için yabancı dil kursuna, örneğin birinci sınıfta yıllık harcamaları, aşağı yukarı 700 AVRO (EURO)’dur. Lower sınıfa gidiyorsa yıllık 1.200 AVRO (EURO) ve eğer Proficiency sınıfına gidiyorsa 1.500 AVRO’un üstünde olup, ilgili sınıflara göre de kitaplara ödenen para 80 ile 200 – 300 AVRO’u aşmaktadır. Bkz. 19.04.2004 tarihli Ta Nea Gazetesi.

okuyarak, ulusal kültürleri öğrenip, evrensel kültürün oluşmasına katkıda bulunmaktayız. Bu yerel ve evrensel zengin kültürler, gelenekler, diller; küresel İngilizce modasına, cereyanına bırakılmamalı, başka bir deyişle teslim olmamalıdır. Çünkü tarihe baktığımızda, Türkiye coğrafyasında bizden daha önce yaşayanlar Grek dili modasına kendilerini kaptırınca, Yunanlılaşmışlardır. Biz de onlara bugün “Rum” diyoruz. Bunlar ırk ve kültür bakımından Yunanlılıkla yakından, uzaktan alâkaları olmayan insanlardır. Ancak zamanla dil ve genel olarak kültür, şuur kısacası subjektif milliyetçilik yönünden Yunanlılaşmışlardır ve kendilerini de artık Yunanlı olarak tanımlıyorlar. Bugün Türkiye Coğrafyasında yaşayan Türkler de eğer ölçsüz bir biçimde kendilerini bu İngilizce modasına kaptırırlarsa, tarih tekerrür eder. Bu kaygıyı taşımaktayız.

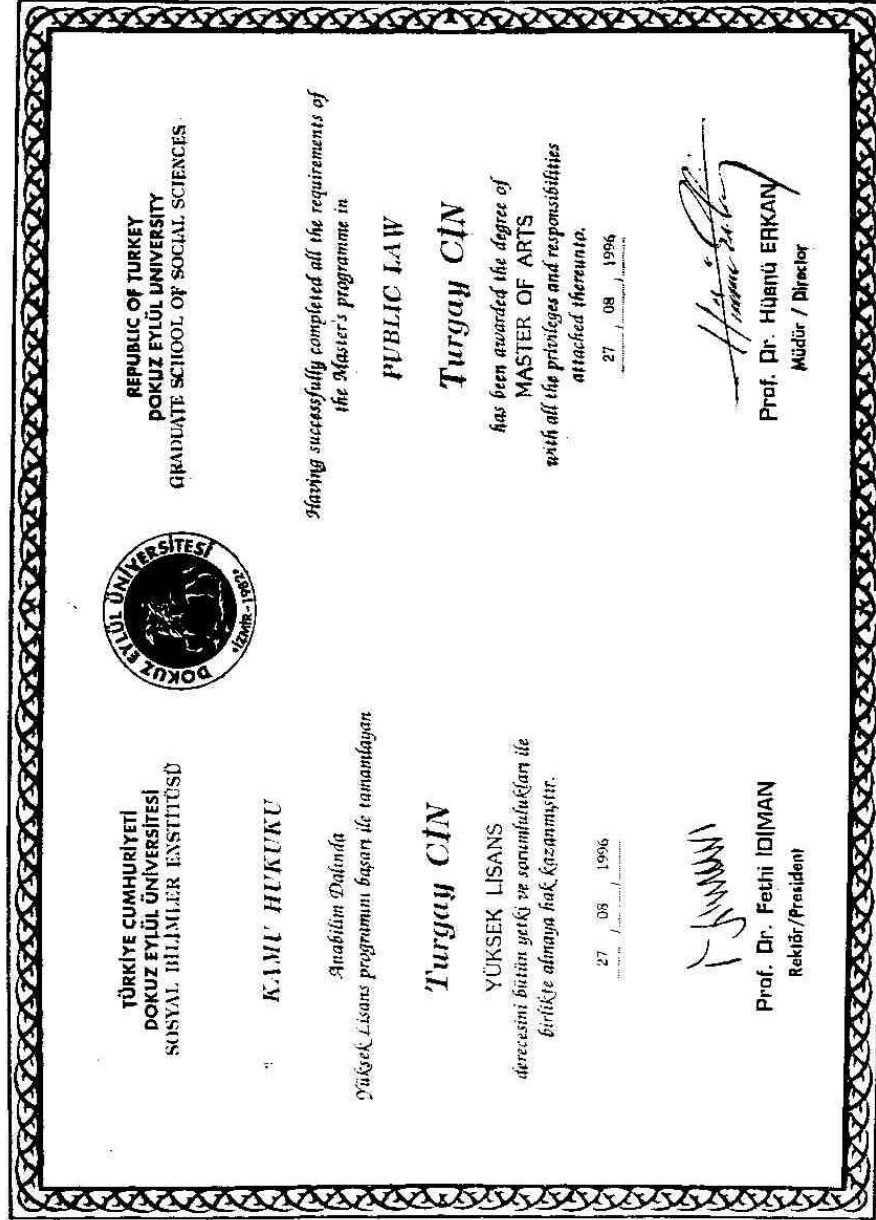
Türkçenin Avrupa Birliği ve küreselleşme karşısındaki durumu ne olacaktır? Gelecekte bütün Türklerin ve özellikle Türkiye'nin genel başarısına, gidişatına uygun bir çizgi izleyecektir. Bugüne kadar yaşananlara bakarsak, karamsar olmamız gerekmektedir. Ancak geçmişten, tarihimizden dersler alırsak, dilimizi işlersek, geliştirecek yabancı devletlerin üniversitelerinde Türk dili bölümleri açtırabilir, açabilirsek ve özellikle Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ve akraba toplulukları ile ilişkilerimizi ve iletişimimizi doğru ve olması gereken noktaya getirebilirsek, kısaca dilimize sahip çıkarsak, Türkçe'miz de zincirlerini kıracaktır ve olması gereken noktaya çıkacaktır ve zenginleşecektir.

EKLER:

Αριθ. Απόθ. Ενδεικτικού Μαθητολογίου Γεν. Ελέγχου	950 65 134	Έτος Γνωστικού Διμο. ή Κοιν. Αριθ. Μητρώου	1958 1958 3	Τασδικنامه N. 950 Κατά Μητρώου N. 65 Γενική Μητρώου N. 134	Δογματ. Ημερησίως Βελ. Βελ. N.	1958 1958 3
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ <i>Ε.Α.Ι.Σ.Α.</i> ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΝ			YUNAN KIRALLIĞI <i>İzmirce</i> TÜRK İLKOKULU TASDIKNAME			
Ο μαθητής <i>Α.Ε.Γ.Κ.Ε.Μ.Ε.Ι.</i> έκ <i>Σεπτεμβρίου</i> έτών <i>13</i> παρέρ δικούσα δ πάντα τὰ μαθήματα της <i>2ης</i> τάξεως του Σχολείου τούτου κατά το σχολι- κόν έτος <i>1958 - 1959</i> παράγγεται εις την <i>3η</i> τάξιν μέ τον βαθμόν <i>Καλώς</i>			Okulumuzun <i>IV-A</i> sınıf öğrencilerinden yukarıda kitmyesal yazılı <i>olması</i> <i>Buysen</i> in, 1950 - 1951 öğretim yılı sonunda <i>5.50</i> ablak ve <i>5.50</i> (7) derece ile <i>5. sınıf</i> sınıfa geçtiği tasdik olunur.			
Η διαγωγή του υπήρξε <i>Κατάλληλη</i> <i>Ε.Α.Ι.Σ.Α.</i> τη <i>10-10-1958</i> Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ			<i>İzmirce 10 - 6 - 1958</i> DİREKTÖR: <i>S.</i>			

Ek 1. Yunanistan'daki Müslüman Türk İlkokullarında 1960'lı yıllarda verilen karne ve diplomalarda, yukarıda görüldüğü gibi hem Türkçe hem de Yunanca yazmaktaydı. Oysa bugün sadece Yunanca yazmaktadır.

Ek 2. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü tarafından verilen diplomada hem Türkçe hem de İngilizce yazmaktadır. Kaygımız; zaman içersinde, Türkçe'nin yerini İngilizce'nin almasıdır.

Kaymeti (30.000) liradır.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ

.....12 mi. III

Ecneblere mahsus

İKAMET TEZKERESİ

Sayı : ~~31-20436~~

Verildiği tarih : ... 27 EYLÜL 1936

Sahibinin adı, soyadı : TOURKAI

T210

Tâbiyeti ve milliyeti (Mezhebi) : YUNAN

İmzası :

[Handwritten Signature]
Emniyet Müdürü
Müceyyin BİLÖTAZ
Em.Md.Yrj

Ek 3. Türkiye'ye okumak için gelen Yunan uyruklu Batı Trakyalı Müslüman Türklere verilen ikâmet tezkerelerinde;" Tâbiyeti ve milliyeti (Mezhebi): Yunan" yazmaktadır... İşte bu çok yanıltır...ve çok düşündürücüdür.

<p>TÜRKİYE CUMHURİYETİ (REPUBLIC OF TURKEY)</p> <p>İKAMET TEZKERESİ (RESIDENCE PERMIT)</p> <p>NO:31.204336</p> <p>Seri : A Ni 091873</p>	<p>İş bu ikamet tezkeresi 06.08.1997 - 30.07.1997 tarihine kadar geçerlidir.</p> <p>(This residence permit is valid until 30.07.1997.)</p> <p>Veren Makam : (Çankaya) MİD. (Issued By)</p> <p>Veriliş Tarihi : Haziran 1997 (Issued Date)</p> <p>Veriliş Maktadı : (Reason of Issue)</p> <p>2424,513 TL. kara alınmıştır. (TL. has been taken for the expenses)</p> <p>Seri : A Ni 091873</p>	<p>Tezkerede sahibinin halen bulunduğu iş adresini (The business address of the residence permit holder)</p> <p>İşbu ikamet tezkeresi çalışma için geçerli değildir.</p> <p>Ev adresi : (Home address)</p> <p>108153 96 1126/1 ESENDEĞER</p> <p>Tel :</p> <p>Seri : A Ni 091873</p>
 <p>Soyadı: TAIN (Surname)</p> <p>Adı: TOUZCAN (Name)</p> <p>Uyruğu: Yunan (Origin)</p>	<p>Tabanet 05.07.1980 tarihinde ilk kez yasal ikamete bağlanmıştır. Ayrıca bu ikamet tezkeresinin verildiği tarihte kadar Türkiye'de toplam ..... gün yasal ikamet etmiştir. (The foreigner has stayed by first legal residence on 05.07.1980 in Turkey until this residence permit is given.)</p>	<p>İş bu tezkerenin sahibi ve beraberinde yazılı olanlar kanun ve Nizam dairesinde Türkiye'de kalabilirler. (The holder and those whose names are written on accompaniment shall be reside in Turkey in accordance by the law and ordinance)</p> <p>Emniyet Müdürü (Chief Superintendent)</p> <p>İzmir Valisi (Governor of Izmir)</p> <p>Emniyet Amirliği (Police Directorate)</p> <p>Yak: Şb. Md. V.</p>

Ek 4. Yunan uyruklu Batı Trakya Müslüman Türklerine Türkiye’de, 1990’lı yıllarda verilen ikâmet tezkerelerinde çok daha vahim ve düşündürücü olan; “Uyruğu (Origin): Yunan” yazmaktadır. Pes doğrusu!!! Bugün artık bu durum; “Uyruğu (Origin): Yunanistan” olarak düzeltilmiştir. Ancak; Uyruğu: Yunanistan, Origin: Türk olarak yazılırsa tam doğru yazılmış olacaktır ve Türkiye de Batı Trakya Türklerinin kimliğini resmen tanımış olacaktır.